

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **R. B.,**
bytem H. 791/1, P. 8

zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou
sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 1. 2018, čj. MV-143912-7/SO-2017

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 26. 1. 2018, čj. MV-143912-7/SO-2017 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo (i.) zamítnuto odvolání žalobce proti

výroku I. rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 21. 10. 2017, čj. OAM-1866-39/ZR-2013 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“), jímž bylo žalobci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zrušeno povolení k trvalému pobytu, a kterým bylo současně (ii.) k odvolání žalobce Prvostupňové rozhodnutí změněno ve výroku II. tak, že byl žalobci udělen výjezdni příkaz a stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí připomněla závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151. Uvedla, že z obsahu rejstříku trestů fyzických osob pořízeného dne 19. 8. 2013 a znovu dne 12. 1. 2016 a ze soudních rozhodnutí založených ve správním spisu vyplynulo, že žalobce byl v období let 1996 – 2013 opakovaně, a to celkem šestkrát, odsouzen za spáchání trestných činů. Podle žalované přitom četnost útoků na cizí majetek popsaných v rozsudcích ukazuje na neochotu žalobce vést řádný život a respektovat majetková práva ostatních. Opakovanost a vytrvalost útoků téhož charakteru v průběhu 17 let až do roku 2013 podle žalované svědčí o aktuálnosti a závažnosti trestné činnosti žalobce, kterou žalobce dle žalované nepochybně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
3. Žalovaná dále poukázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012 - 34, a zdůraznila, že pojem závažného narušení veřejného pořádku užitý v § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců může být naplněn i jednáním méně intenzivním a méně aktuálním v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Žalovaná podotkla, že žalobce se téhož jednání dopustil opakovaně a doba 2 měsíců, jež v okamžiku zahájení správního řízení uplynula od jeho posledního odsouzení, je krátká na to, aby žalobce přesvědčil správní orgány o své nápravě. Jednání žalobce lze dle žalované považovat za závažné narušení veřejného pořádku, když představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, kterým je veřejný pořádek, bezpečnost obyvatel, ochrana jejich majetku a respekt k úředním rozhodnutím. Amnestie a zahlazení žalobce přitom podle žalované nejsou překážkou pro takový závěr, když ve světle judikatorních závěrů jsou pro aplikaci § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců rozhodné skutky žalobce, nikoli výpis z rejstříku trestů. Žalobce jako cizinec pobývající v ČR na povolení k trvalému pobytu, které je nejvýhodnějším pobytovým oprávněním, z něhož cizinci náleží právo vstupu do veřejného zdravotního pojištění a další výhody, by měl dle žalované dbát na to, aby jeho jednání vykazovalo náležitý respekt k českému právnímu řádu a ukazovalo na jeho úspěšnou integraci do české společnosti, což není v daném případě naplněno. Žalovaná s poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, čj. 7 As 15/2012 - 33, uvedla, že kvalifikace identického jednání pro účely trestních předpisů a pro účely § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je autonomní, a uzavřela, že trestná činnost žalobce představuje ve shodě s čl. 27 směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „**Směrnice**“) aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a je prokázána pravomocnými odsuzujícími rozhodnutími soudů.

4. K námitce překážky věci rozhodnuté žalovaná uvedla, že předchozí řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno dne 17. 12. 2012 a bylo ke dni 12. 3. 2013 pravomocně skončeno z moci úřední zastavením řízení podle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a to pro nesplnění podmínky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vzhledem k jeho aktuálním rodinným poměrům. Žalovaná byla přesvědčena o tom, že zastavení předmětného řízení překážku věci rozhodnutí nepředstavuje, neboť je zřejmé, že žalobce se dopustil další trestné činnosti, za níž byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 7. 2013, sp. zn. 3 T 62/2013 za přečin pokusu krádeže, a skutkový stav věci je tedy rozdílný.
5. Žalovaná považovala správním orgánem prvního stupně provedené posouzení přiměřenosti zrušovacího rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce v intencích § 87l odst. 1 písm. a) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců za dostatečné a vyhovující skutkovému stavu věci, když správní orgán prvního stupně podle žalované zjistil a ve svých úvahách hodnotil všechny významné skutečnosti, které vyšly v řízení najevo. Žalovaná se přiklonila k závěru, že zásah není v daném případě nepřiměřený. Uvedla, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu v roce 1999 uzavřením manželství s českou státní občankou, z něhož se narodily dvě děti, které soud po rozvodu manželství v roce 2014 svěřil do péče matky. Žalovaná poznamenala, že žalobce vedl s manželkou problémové manželství a dopouštěl se na ní domácího násilí tak, že musela s dětmi vyhledat pomoc orgánu sociálně právní ochrany dětí a uchýlit se do utajeného azylového domu a následně odejít bydlet k rodičům. Žalobce se dle žalované přestal zajímat o rodinu, opakovaně odjížděl na delší dobu a na náklady rodiny a dětí přispíval jen sporadicky. Tato situace trvala podle žalované v době dvou let před rozvodem manželství, přičemž v souvislosti s rozvodem žalobce podle žalované opět vystupňoval verbální útoky na manželku a podněcoval staršího syna v urážkách vůči matce a urážlivě se vyjadřoval i k ženám obecně.
6. Žalovaná dále poukázala na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 11. 2015, čj. P 42/2010 - 154 ve věci úpravy styku žalobce s jeho dětmi, obsah výpovědi bývalé manželky žalobce ze dne 30. 9. 2016, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2016, čj. 18 Co 159/2016 - 181, a na obsah oznámení bývalé manželky žalobce doručeného správnímu orgánu prvního stupně dne 13. 10. 2017 a obdobné podání učiněné v průběhu odvolacího řízení. Žalovaná přisvědčila správnímu orgánu prvního stupně, že veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku před trestnou činností a porušováním pravidel občanského soužití, jehož se žalobce prokazatelně dopouštěl, má přednost před aktuálním zájmem žalobce setrvat na území vzhledem k jeho aktuálnímu a překvapivě projevenému zájmu o jeho děti, o němž informovala jejich matka. Obava matky ze ztráty možnosti žalobce stýkat se pravidelně s dětmi nemá dle žalované opodstatnění, neboť žalobce má možnost cestovat na území po jeho opuštění na základě jednorázových víz a současně je oprávněn si podat žádost o jiné pobytové oprávnění přechodného charakteru. Zrušení povolení k trvalému pobytu tedy není překážkou toho, aby se žalobce na území za účelem styku s dětmi vrátil.
7. Žalovaná doplnila, že u žalobce nebyly zjištěny pracovní, ekonomické nebo kulturní vazby, které by mohly být rozhodné pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Zájem ČR na ochraně společnosti před nebezpečnou a škodlivou

trestnou činností, jíž se žalobce dopustil, podle žalované převažuje nad jeho soukromými a rodinnými zájmy, a proto se dle žalované nemůže v daném případě jednat o nepřiměřený zásah rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho života. Prvostupňové rozhodnutí je tak dle žalované v souladu s § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná přitom s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71, uvedla, že v daném případě nebyl žalobci vydán dlouhodobý zákaz pobytu na území, nebyl z území vyhoštěn a je pouze povinen z území vycestovat.

8. Přijaté řešení je dle žalované v intencích § 2 odst. 4 správního řádu a není z jí popsaných důvodů ani v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s Úmluvou o právech dítěte. Nebyly přitom zjištěny a žalobcem tvrzeny žádné okolnosti ukazující na nepřiměřenost zásahu. Žalobce podle žalované netrpí žádnými závažnými zdravotními problémy, na jeho osobní péči není nikdo závislý, po celou dobu pobytu se žalobce do české společnosti neintegroval a pobytové oprávnění využíval k páčání trestné činnosti, a to dlouhodobě a opakovaně. Ani délka pobytu na území proto nemůže být podle žalované příčinou nepřiměřenosti zásahu.

III. Žaloba

9. Žalobce v obecné rovině předeslal, že Napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když řízení trpí vadami spočívajícími v porušení povinnosti správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu, povinnosti umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu, povinnosti hodnotit důkazy a podklady podle své úvahy a přihlížet pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení, povinnosti provést řádně dokazování ve smyslu § 51 správního řádu, porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, jelikož přijaté rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, a ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, který ukládá postupovat v souladu s ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Žalobce měl za to, že shora uvedeným zásadám žalovaná nedostála, což má za následek nezákonnost Napadeného rozhodnutí, jež dle žalobce nadto nebylo přesvědčivě odůvodněno.
10. Žalobce v žalobě dále uvedl, že žije na území ČR nepřetržitě od roku 1995, povolení k trvalému pobytu získal dne 12. 12. 2005 za účelem sloučení s občanem ČR a na území ČR žijí od narození jeho dva nezletilí synové, kteří jsou českými státními občany, kteří jsou po jeho rozvodu s manželkou v péči matky a žalobce se s nimi stýká a platí na ně výživné. Připustil, že v průběhu roku 2016 byly určité problémy s realizací styku žalobce s dětmi z důvodu jeho těžké životní situace, kdy s nimi byl pouze v telefonickém kontaktu po určitou část roku, avšak jak vyplynulo ze zprávy matky adresované správnímu orgánu, vše se upravilo a žalobce svoji rodičovskou zodpovědnost plnil do současné doby. Žalobce doplnil, že se syny jej spojují úzké rodinné vztahy, které by byly závažně narušeny v případě ztráty pobytového oprávnění žalobce.
11. Žalobce konstatoval, že dne 19. 8. 2013 vydal správní orgán prvního stupně oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce s poukazem na odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 7. 2013, sp. zn. 3 T 62/2013, pro přečin pokusu krádeže k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200

hodin, který žalobce vykonal dne 16. 12. 2013. Žalobce zdůraznil, že trest obecně prospěšných prací lze uložit pouze za přečin, což je jednání nízké společenské nebezpečnosti, přičemž po jeho vykonání se toto odsouzení neuvádí ve výpisu z trestního rejstříku pro veřejné účely, jenž má žalobce bez záznamu, ale pouze do opisu rejstříku trestů pro účely trestního řízení. Žalovaná podle žalobce vůbec nezhodnotila, že od posledního odsouzení uplynuly více jak čtyři roky, kdy žalobce žije řádným životem a všechna jeho předchozí odsouzení jsou zahlazena, nesprávně vyšla z opisu z rejstříku trestů, který má sloužit pouze pro účely trestního řízení a nikoliv pro účely správního řízení a jednala tak v rozporu s ustanovením § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který pro prokázání trestní zchovalosti pro účely zákona o pobytu cizinců požaduje toliko výpis z rejstříku trestů.

12. Žalobce dále citoval závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011 - 146. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku téhož soudu ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012 - 34, žalobce uvedl, že v ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je použito přítomného času („závažným způsobem narušuje“), což dle žalobce signalizuje, že primárním účelem tohoto ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna. Žalovaná však podle žalobce na tento případ nesprávně aplikuje ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, týkající se žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou ministerstvo zamítne, pokud cizinec v minulosti závažným způsobem narušil veřejný pořádek.
13. Žalobce dále s poukazem na závěry rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151, uvedl, že způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje Směrnice, přičemž z jejího čl. 27 odst. 2 vyplývá, že opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na chování dotyčné osoby, která musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Směrnice pak podle žalobce ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.
14. Žalobce měl za to, že s ohledem na skutečnost, že všechna jeho odsouzení jsou zahlazena nebo amnestována, a dále pro časový odstup od jeho odsouzení v jeho případě nehrozí žádné skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti v budoucnosti. Nadto se pak dle žalobce za trestně zachovalého pro účely zákona o pobytu cizinců považuje podle § 174 odst. 1 písm. a) cizinec, který nemá ve výpisu z rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen.
15. Žalovaná též podle žalobce nepostupovala správně při posouzení přiměřenosti zásahu zrušovacího rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, když došla k závěru, že takový zásah není nepřiměřený. Žalobce uvedl, že má na území ČR dva syny, na které platí výživné a stýká se s nimi. Není přitom oprávněn se s nezletilými stýkat mimo území ČR. K synům má pevné citové vazby, zajímá se o jejich školní prospěch a sportovní aktivity. Snažil se, aby měli vždy vše potřebné, a tráví s nimi podle jejich možností volný čas. Doplnil, že v České republice má vytvořeno sociální zázemí, ovládá dobře češtinu, navázal zde přátelské vztahy a vzhledem k tomu, že zde žije od roku 1995, zcela přivykl zdejšímu způsobu života. Není v zájmu nezletilých dětí a ani žalobce, aby v případě ztráty pobytového statusu byl nucen opustit území ČR, jak mu Napadené rozhodnutí prikazuje,

protože by se s dětmi nemohl stýkat ani mimo území ČR. Takové rozhodnutí je dle žalobce zcela nepřiměřené svým dopadem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho synů. Oddělení otce od jeho synů je pak dle žalobce i v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, protože osobní kontakty mimo ČR jsou vyloučeny v důsledku pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2016, čj. 18 Co 159/2016 - 181, a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

16. Žalovaná dále podle přesvědčení žalobce pochybila, když žalobce v řízení nevyslechla, přestože řízení o zrušení trvalého pobytu má pro něj zásadní význam a jeho výslech by přispěl k osvětlení skutečností potřebných ke zjištění řádného a úplného skutkového stavu věci.
17. Žalobce uzavřel, že žalovaná pochybila a nepostupovala v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu, když zcela pominula ustanovení trestních předpisů a mezinárodních úmluv, podklady pro své rozhodnutí vybírala selektivně zcela v neprospěch žalobce, a tak nedostála ustanovení § 50 odst. 1 – 4 správního řádu.

IV. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 3. 2018 setrvala na závěrech uvedených v Napadeném rozhodnutí, na které zcela odkázala.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
20. Soud připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 28. 3. 2018, čj. 10 A 40/2018 - 33, návrhu vyhověl a žalobě odkladný účinek přiznal.
21. V posuzované věci bylo žalobci správním orgánem prvního stupně zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to v důsledku opakovaného pravomocného odsouzení za trestnou činnost, které se dopustil na území České republiky. Podstata sporu mezi účastníky tkví v posouzení dvou na sebe navazujících, základních otázek, a sice: (i) zda jednání žalobce spočívající v páchání trestné činnosti lze na daném skutkovém půdorysu považovat za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a (ii) zda je rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce za dané situace přiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
22. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „(m)inisterstvo (vnitř) rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o

správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“

23. Z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se podává, že „(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
24. K úvodním žalobním námitkám, jimiž žalobce na str. 2 podané žaloby poukazoval na porušení tam uvedených ustanovení správního řádu, zdejší soud v obecné rovině předesílá, že jsou konstruovány velmi obecným způsobem, když žalobce z argumentace založené na odkazovaném právním rámci nevyvozuje žádné konkrétní implikace do projednávané věci či dopady do svého právního postavení.
25. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
26. Městský soud v Praze se tak žalobním námitkám vzhledem k jejich obecnosti mohl věnovat pouze v těžce míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Poukazoval-li tedy žalobce bez dalšího na porušení jím označených ustanovení správního řádu, soudu neušlo, že žalobce uvedená obecná tvrzení nijak nekonkretizoval a nespecifikoval, kterým konkrétním postupem správních orgánů a v jakém konkrétním ohledu mělo k porušení uvedených ustanovení dojít. Pokud se tedy žalobce v tomto směru v podané žalobě omezil na paušální a blíže nerozvedené poznámky stran tvrzeného porušení uvedených ustanovení správního řádu, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovými vadami netrpí. Soud se tak mohl poukazy žalobce na tvrzená porušení procesních pravidel zabývat toliko na půdorysu dalších žalobcem konkrétních vznesených námitek zpochybňujících provedené posouzení předmětného případu žalobce optikou § 871 odst. 1 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
27. Pokud pak jde o žalobcem obecně uchopenou a blíže nerozvedenou námitku nedostatečného resp. nepřesvědčivého odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neshledal soud ani tuto námitku opodstatněnou.
28. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevyporádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč

nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

29. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
30. Soud ověřil, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněla reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaná zabývala, byť tak v některých případech učinila společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitek, vyslovila k nim své závěry, přičemž připojila úvahy, jimiž byla při vypořádání té které námitky vedena.
31. Žalobce ostatně v podané žalobě ani neoznačil tvrzení či důkazy, které snad zůstaly dle jeho názoru zcela nevypořádány, resp. které byly vypořádány nedostatečně či nepřesvědčivě. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná považovala procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek týkajících se aplikace § 87 odst. 1 písm. l) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, její právní názor je logicky, srozumitelně a přesvědčivě vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.
32. Soud proto dále přistoupil k vypořádání těch žalobních námitek, jejichž prostřednictvím již žalobce konkrétně brojil proti aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na zjištěný skutkový stav. Žalobce v rámci své žalobní argumentace poukazoval na to, že

řízení bylo zahájeno s poukazem na odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 7. 2013, sp. zn. 3 T 62/2013, pro přečin pokusu krádeže k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin, který žalobce vykonal dne 16. 12. 2013. Žalobce poukazoval na to, že trest obecně prospěšných prací lze uložit pouze za přečin, což je jednání nízké společenské nebezpečnosti, přičemž po jeho vykonání není tento trest evidován ve výpisu z rejstříku trestů. Žalovaná podle žalobce vůbec nezhodnotila, že od posledního odsouzení uplynuly více jak čtyři roky, kdy žalobce žije řádným životem a všechna jeho předchozí odsouzení jsou zahlazena, nesprávně vyšla z opisu z rejstříku trestů, který má sloužit pouze pro účely trestního řízení a nikoliv pro účely správního řízení a jednala tak v rozporu s ustanovením § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který pro prokázání trestní záchovalosti pro účely zákona o pobytu cizinců požaduje toliko výpis z rejstříku trestů. Žalobce přitom s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu namítal, že ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je použito přítomného času („závažným způsobem narušuje“), což dle žalobce signalizuje, že primárním účelem tohoto ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž žalovaná na tento případ nesprávně aplikuje ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce konečně s poukazem na čl. 27 odst. 2 Směrnice zdůrazňoval, že s ohledem na skutečnost, že všechna jeho odsouzení jsou zahlazena nebo amnestována, a pro odstup času od jeho odsouzení v jeho případě nehrozí žádné skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti v budoucnosti.

33. Soud předesílá, že výkladem pojmu narušení veřejného pořádku se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v oběma účastníky připomínaném usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS. V tomto usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „...jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v prvé řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti.“ Je však nezbytné zdůraznit, že rozšířený senát se zabýval narušením veřejného pořádku ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nikoliv ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
34. Zákon o pobytu cizinců přitom pracuje s pojmem „veřejný pořádek“ v mnoha ustanoveních jako např. § 9 odst. 1 písm. h), § 19 odst. 1 písm. a), § 20 odst. 5 písm. c), § 37a odst. 2 písm. c), § 42e odst. 2, § 46a odst. 2 písm. c), § 50 odst. 5, § 75 odst. 2 písm. e), § 77 odst. 2 písm. a), § 85 odst. 1 písm. a), § 87a odst. 1 písm. b), § 87e odst. 1 písm. f), § 87k odst. 1 písm. a), § 87l odst. 1 písm. a), § 115 odst. 3 písm. a), § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, odst. 2 písm. b), § 124 odst. 1 písm. a) a dalších. Vždy je tedy třeba zohlednit kontext, v jakém je pojem „veřejný pořádek“ vykládán. Zároveň nelze automaticky přebírat jeho výklad na další ustanovení, byl-li tento výklad učiněn ve vztahu k ustanovení jinému. To ostatně vyplynulo i z výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který shrnul, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním

okolnostem jednotlivých případů“ (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, čj. 5 Azs 172/2019 - 37).

35. Nejvyšší správní soud se však výkladem pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“ přímo ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zabýval v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS, v němž zohlednil účel úpravy uvedené v § 87l zákona o pobytu cizinců, její legislativní vývoj s ohledem na Směrnici, jakož i závěry vyplývající z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu. Dospěl přitom k závěru, že vzhledem k tomu, že podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dochází ke zrušení pobytového oprávnění, což vede k omezení práv, která cizinec dříve nabyl, s čímž souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění atp. [stejně jako v případě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], je potřeba tento pojem vykládat právě tak, jako pojem „závažného narušení veřejného pořádku“ uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud současně uvedl, že je v tomto ustanovení [§ 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] použito stejné slovní spojení, jako v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců („závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“) a obě ustanovení přispívají k transpozici čl. 27 odst. 2 Směrnice. Nejvyšší správní soud tedy v citovaném rozsudku uzavřel, že „nenaznal žádné důvody, které by vedly k závěru, že pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ užitý v tomto ustanovení [§ 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pozn. doplněno soudem] by bylo třeba vykládat odlišně od téhož pojmu užitého v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Závěry vyslovené rozšířeným senátem v cit. usnesení lze proto vztáhnout i na výklad § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy na případy zrušení trvalého pobytu cizince z důvodu závažného narušení veřejného pořádku.“ K tomuto závěru však soud nedospěl pouze na základě jazykového výkladu a automaticky tak nepřevzal výklad pojmu „veřejný pořádek“ učiněný ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž zohlednil právě specifické okolnosti vzniku, původu a účelu ustanovení, na základě kterého dochází ke zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (srov. výše připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, čj. 5 Azs 172/2019 - 37).
36. Soud se zřetelem k výše uvedenému činí dílčí závěr, že pojem „narušování veřejného pořádku závažným způsobem“ uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je proto třeba ve světle výše připomenutých judikatorních závěrů vykládat jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, tedy právě tak, jak vyložil narušení veřejného pořádku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu.
37. Shora uvedená východiska jsou přitom správními soudy konstantně aplikována ve věcech týkajících se aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud např. ve svém recentním rozsudku ze dne 19. 2. 2019, čj. 8 Azs 369/2018 - 40, uzavřel, že „(p)ři rušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není rozhodné, co bylo příčinou jednání ohrožujícího bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušujícího veřejný pořádek; podstatná je povaha tohoto jednání, kdy k němu došlo a zda držitel povolení k trvalému pobytu následně vedl řádný život (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011 - 146)... Posouzení resocializace cizince by bylo namíste například tehdy, jednalo-li by se o cizince, který veřejný pořádek narušil před značnou dobou a od té doby vedl řádný život; tak tomu však v souzeném případě nebylo.“

38. Nejvyšší správní soud s odkazem na závěry vyslovené ve svém rozsudku č. 2882/2013 Sb. NSS v tomto směru judikuje, že je „*třeba přihlédnout ke všem relevantním okolnostem. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, čj. 5 Azs 274/2016 - 42).
39. Se zřetelem k takto vymezenému judikatornímu rámci, s nímž se zdejší soud zcela ztotožňuje a neshledává důvodu se od něj v posuzované věci jakkoli odchylovat, lze tedy shrnout, že při posouzení možnosti aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v konkrétní věci je nutno zabývat se v první řadě povahou jednání cizince, tedy posoudit zda toto jednání představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je třeba přihlédnout i ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na závažnost jednání cizince a posouzení hrozby budoucího narušování veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, způsob jeho spáchání, doba, která uplynula od jeho spáchání, apod.
40. Soud přitom v reakci na výše reprodukované námitky žalobce uzavírá, že správní orgány ve svých rozhodnutích právě připomenuté judikatorní mantinely respektovaly a všem z nich vyplývajícím požadavkům dostály.
41. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí v přímé vazbě na Prvostupňové rozhodnutí podle přesvědčení soudu řádně vysvětlila, v čem spatřuje závažnost ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, resp. závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgán prvního stupně žalobci v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí velmi obsáhle a s odkazy na relevantní judikatorní mantinely vyložil, v čem konkrétně spatřoval hrozbu závažného narušování veřejného pořádku žalobcem. Učinil tak především s odkazem na žalobcem v minulosti opakovaně páchanou trestnou činnost, kterou správní orgán prvního stupně 2 – 4 Prvostupňového rozhodnutí podrobně popsal. Zabýval se přitom podrobně právě judikatorně akcentovaným hlediskem povahy protiprávního jednání žalobce. Poukázal na to, že se cizinec po celou dobu svého pobytu na území ČR opakovaně dopouští stále stejné trestné činnosti, přičemž naplnění podmínek pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spatřoval především v recidivě žalobce. Správní orgán prvního stupně s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012 - 34, zdůraznil, že cizinec se v jednom z šesti případů jednání, za něž byl pravomocně odsouzen, nezdráhal použít násilí proti zasahujícímu policistovi, proti kterému při útoku použil nůž. Tato skutečnost podle správního orgánu prvního stupně v souladu s judikatorními závěry významným způsobem zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku a svědčí o nedostatku úcty žalobce k osobám zajišťujícím udržování veřejného pořádku, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce nožem zaútočil až poté, co poškozený prokázal svou příslušnost k Policii ČR. Správní orgán prvního stupně rovněž vyšel ve svých závěrech z toho, že žalobce opakovaně používá násilí vůči druhým osobám, přičemž jeho agresivita stoupá s požitím návykových látek. Při odhalení trestné činnosti pak žalobce podle správního orgánu prvního stupně používá násilí vůči poškozeným a rovněž se dlouhodobě choval násilně vůči bývalé manželce. Správní orgán prvního stupně pak neopomněl uvést ani své závěry k míře

pravděpodobnosti, že ze strany žalobce hrozí další závažné narušování veřejného pořádku i do budoucna, když uvedl, že nelze vyloučit pokračování v protiprávním jednání, pro které byl v minulosti odsouzen.

42. Žalovaná v této souvislosti v Napadeném rozhodnutí zdůraznila, že z opisu rejstříku trestů fyzických osob pořízeného dne 19. 8. 2013 a znovu dne 12. 1. 2016 a ze soudních rozhodnutí založených ve správním spisu vyplynulo, že žalobce byl v období let 1996 – 2013 opakovaně, a to celkem šestkrát, odsouzen za spáchání trestných činů. Podle žalované přitom četnost útoků na cizí majetek popsaných v rozsudcích ukazuje na neochotu žalobce vést řádný život a respektovat majetková práva ostatních. Opakovanost a vytrvalost útoků téhož charakteru v průběhu 17 let až do roku 2013 podle žalované svědčí o aktuálnosti a závažnosti trestné činnosti žalobce, kterou žalobce dle žalované nepochybně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalovaná zdůraznila, že žalobce se téhož jednání dopustil opakovaně a doba 2 měsíců, jež v okamžiku zahájení správního řízení uplynula od jeho posledního odsouzení, je krátká na to, aby žalobce přesvědčil správní orgány o své nápravě. Jednání žalobce lze dle žalované považovat za závažné narušení veřejného pořádku, když představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, kterým je veřejný pořádek, bezpečnost obyvatel, ochrana jejich majetku a respekt k úředním rozhodnutím.
43. Soud se se stanoviskem správních orgánů ztotožňuje a podotýká, že ze skutkových okolností, na něž odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí upozorňuje, lze skutečně usuzovat na neúctu žalobce k právnímu řádu České republiky a jeho neochotu se jeho regulaci podřizovat, a to s vysokou měrou pravděpodobnosti rovněž do budoucna. Soud v tomto ohledu považuje za významné, že žalobce se trestné činnosti, popsané podrobně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, dopustil opakovaně, přičemž byl po dobu pobytu na území České republiky celkem šestkrát pravomocně odsouzen, a to k podmíněnému trestu odnětí svobody či trestu obecně prospěšných prací. Shodně se správním orgánem prvního stupně pak soud považuje za zvláště významné, že se žalobce kromě opakované majetkové trestné činnosti rovněž opakovaně dopustil násilného chování vůči poškozeným, v jednom případě dokonce vůči poškozenému poté, co prokázal svou příslušnost k Policii ČR. Soud v tomto ohledu přisvědčuje správním orgánům, že i se zřetelem k právnímu názoru vyjádřenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012 - 34, je třeba naposledy uvedenou okolnost považovat za okolnost dále zvyšující závažnost narušení veřejného pořádku. Žalobce se nadto poslední trestné činnosti dopustil (optikou okamžiku vydání Prvostupňového rozhodnutí) v relativně nedávné době, jak rovněž požaduje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017 - 31).
44. Soud tak neshledal v postupu správních orgánů jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování „závažného porušování veřejného pořádku“, a s jejich závěry se ztotožnil.
45. Žalobce ostatně svými námitkami uvedené závěry konkrétně nezpochybňoval; svou žalobní obranu založil především na zpochybňování závažnosti jeho posledního jednání, za něž byl pravomocně odsouzen, resp. na akcentaci zahlazení jeho předchozích odsouzení s

tím, že při rozhodování dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze vycházet z opisu z rejstříku trestů.

46. Soud k uvedenému jádru žalobní argumentace zdůrazňuje, že z ustálené rozhodovací praxe správních soudů zřetelně vyplývá, že minulá trestná činnost cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, čj. 9 Azs 313/2016 - 41, *„bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakované narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští.“*
47. Obdobně soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, čj. 8 Azs 369/2018 - 40, dle nichž *„(m)inisterstvo vnitra uvedené vyhodnotilo jako závažné narušení veřejného pořádku, zdůraznilo, že recidiva velmi zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku, toto narušení je velmi aktuální a též je pravděpodobné, že se stěžovatel znovu dopustí protiprávního jednání a veřejný pořádek tak bude opět závažným způsobem narušen. ... Žalovaná dospěla k závěru, že trestní řízení ani uložené tresty nemají na stěžovatele potřebný výchovný vliv, což zvyšuje pravděpodobnost, že veřejný pořádek naruší i v budoucnu.“*
48. Soud s odkazem na tyto závěry, s nimiž se zcela ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v posuzované věci jakkoli odchylovat, uvádí, že ačkoliv byla žalobcova dřívější odsouzení zahlazena, nebrání to žalované, aby poslední trestnou činnost, za níž byl žalobce pravomocně odsouzen, hodnotila pro účely řízení o zrušení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku, neboť hypotéza ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v rejstříku trestů, nýbrž na tom, že se dopustil jednání, kterým závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, resp. skutek nestal, pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (obdobně srov. též právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012 - 34).
49. V této souvislosti soud v reakci na odpovídající žalobní subnámitku zdůrazňuje, že správní orgány rozhodující podle zákona o pobytu cizinců mají právo požadovat nejen výpis, ale i opis z evidence rejstříku trestů ve smyslu § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a dozvědět se tak nejen odsouzení, které vyplývají z výpisu z rejstříku trestů, ale i zahlazená odsouzení, která vyplývají pouze z jeho opisu, právě proto, aby je mohly zohlednit při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců. Na uvedených závěrech pak nemůže ničeho změnit ani žalobcem odkazované ustanovení § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
50. Poukazoval-li pak žalobce na to, že řízení bylo zahájeno s poukazem na odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 7. 2013, sp. zn. 3 T 62/2013, pro přečin pokusu krádeže k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin, který žalobce vykonal dne 16. 12. 2013, s tím, že trest obecně prospěšných prací lze uložit pouze za přečin, což je jednání nízké společenské nebezpečnosti, přičemž po jeho vykonání není tento trest evidován ve výpisu z rejstříku trestů, soud s odkazem na dříve uvedené

zdůrazňuje, že důvodem postupu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo právě a jediné toto pravomocné odsouzení žalobce za předmětnou trestnou činnost. Závěry správních orgánů obou stupňů naopak zcela zřetelně opírají, jak bylo shora vysvětleno, o opakované šestinásobné pravomocné odsouzení žalobce za trestnou činnost páchanou na území České republiky a zjištěné násilné prvky v chování žalobce.

51. Soud pak nemohl žalobci přisvědčit ani v tom, že by správní orgány vůbec nezhodnotily, že od posledního odsouzení uplynuly více jak čtyři roky, kdy žalobce žije řádným životem a všechna jeho předchozí odsouzení jsou zahlazena. Jak bylo uvedeno výše, zahlázení předchozích odsouzení ani skutečnost, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu v řízení o zrušení trvalého pobytu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští, nejsou samy o sobě relevantní a nevylučují, aby správní orgány shledaly i v takovém případě dostatek důvodů pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud přitom výše vyložil, že právě takové důvody byly v posuzovaném případě na daném skutkovém půdorysu identifikovány. Správní řízení bylo zahájeno cca 2 měsíce poté, kdy byl žalobce naposledy odsouzen. Ani časový odstup mezi zahájením správního řízení a vydáním Prvostupňového, resp. Napadeného rozhodnutí pak podle přesvědčení soudu na daném skutkovém půdorysu nebyl bez dalšího způsobit vyloučit závěr o naplnění podmínek aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to především k velkému počtu předchozích odsouzení a opakujícímu se prvku použití násilí, včetně jeho použití vůči úřední osobě.
52. Soud tedy nepochyboval o tom, že jsou v dané věci dány podmínky pro postup dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a že jednání žalobce naplňuje znaky uvedené v čl. 27 odst. 2 Směrnice. Z výše vyložených důvodů se neztotožnil s žalobcem, že v jeho případě není dáno žádné skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti v budoucnosti.
53. Soud je s ohledem na shora uvedené přesvědčen, že správní orgány správně vyhodnotily jednání žalobce, pro která byl pravomocně odsouzen, přičemž zcela v souladu s relevantní rozhodovací praxí správních soudů zohlednily především jejich celkové množství, četnost spáchání, formu zavinění, způsob jejich provedení včetně použití násilí v některých případech jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, čj. 1 Azs 251/2016 - 46). Soud jejich závěry sdílí a uzavírá, že v případě žalobce byly naplněny předpoklady pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
54. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce brojil proti správními orgány provedenému posouzení otázky přiměřenosti zásahu spočívajícího ve vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
55. Žalobce v této souvislosti v podané žalobě namítal, že má na území ČR dva syny, na které platí výživné a stýká se s nimi; není přitom oprávněn se s nimi stýkat mimo území ČR. K synům má pevné citové vazby, zajímá se o jejich školní prospěch a sportovní aktivity, tráví s nimi podle jejich možností volný čas. Doplnil, že v České republice má vytvořeno sociální zázemí, ovládá dobře češtinu, navázal zde přátelské vztahy a vzhledem k tomu, že zde žije od roku 1995, zcela přivykl zdejšímu způsobu života. Podle žalobce není v zájmu

nezletilých dětí a ani žalobce, aby v případě ztráty pobytového statusu byl nucen opustit území ČR, protože by se s dětmi nemohl stýkat ani mimo území ČR. Oddělení otce od jeho synů je pak dle žalobce i v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

56. Soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a navazující judikatorní praxe v posuzované věci plně dostály a ztotožňuje se zcela s jejich závěry o tom, že zrušení trvalého pobytu nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za nepřiměřené.
57. Správní orgány pečlivě vyhodnotily přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a to plně v souladu s kritérii stanovenými zákonem i judikaturou [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60, nebo ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75, a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) - *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58].
58. Soud v tomto směru připomíná, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil, a je zde proto prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012 - 45). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelovu rodinnou situaci (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Ustanovení čl. 8 Úmluvy přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho

území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).

59. Správní orgány na daném skutkovém půdorysu řádně zohlednily všechna relevantní kritéria, v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015 - 30, opomenuly toliko ta hlediska, jež nebyla v projednávané věci významná, resp. ve vztahu k nimž nebyly v řízení zjištěny žádné relevantní okolnosti. Správní orgány tedy zkoumaly všechny relevantní faktory přiměřenosti. Podrobně se sice nevyjádřily ke všem aspektům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale odpovídajícím způsobem hodnotily ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo.
60. Soud se ztotožňuje se závěry uvedenými v rozhodnutích správních orgánů, které v řízení správně zohlednily, že žalobce je rozvedený, bývalá manželka se na orgán sociální péče o děti v minulosti obrátila s tím, že má s žalobcem problémy, dochází k neustálým hádkám, když bývalá manželka byla s dětmi dokonce z důvodu domácího násilí přijata do azylového domu s utajenou adresou a poté se s nimi odstěhovala ke svým rodičům. Správní orgány přitom vyšly rovněž z obsahu odůvodnění rozsudku o rozvodu manželství, v němž jsou okolnosti soužití žalobce s jeho bývalou manželkou a dětmi blíže popsány. Správní orgány ve svých rozhodnutích rovněž zohlednily četnost a intenzitu kontaktů žalobce s jeho dětmi a dobu, kterou žalobce strávil mimo území ČR, reflektovaly, že se žalobce dlouhodobě nepodílel na výchově, opakovaně a dlouhodobě neplatil výživné, přičemž děti žijí s bývalou manželkou žalobce a jejím novým partnerem ve společné domácnosti. Uzavřely, že rodinné pouto žalobce s jeho syny není tak silné, aby bylo zrušením povolením žalobce k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce nepřípustně zasaženo. Neopomněly přitom rovněž vyhodnotit ekonomické a sociální vazby žalobce na území. Žalovaná se přitom v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dle přesvědčení soudu dostatečně a správně vypořádala se skutkovými poznatky týkajícími se žalobcem tvrzeného zlepšení jeho vztahu s bývalou manželkou a dětmi, a způsobem nikterak nevybočujícím z pravidel ovládajících dokazování vyhodnotila, že ani tyto okolnosti nemohou závěr o přiměřenosti zásahu zvrátit.
61. Žalobce v podané žalobě spojoval závěr o nepřiměřenosti zásahu spočívajícího ve vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do jeho soukromého a rodinného života především s tvrzeními stran nebezpečí ztráty možnosti styku s jeho syny, kteří žijí na území ČR.
62. Soud v tomto směru podotýká, že zrušením trvalého pobytu sice dochází k odebrání nejvyššího pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavění nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky. Je třeba zdůraznit, že okolnost spočívající v tom, že má žalobce na území České republiky dva syny, nezakládá automaticky nemožnost jeho trvalý pobyt zrušit. V této souvislosti správní orgán prvního stupně zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30, který se týká obdobné věci – zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení cizince, a v němž se uvádí, že „stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině

trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.

63. Žalobce zcela pomíjí, že s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců je nutno vzít především v úvahu závažnost nebo druh jeho protiprávního jednání. Žalobce svým chováním na území České republiky jasně deklaroval svůj postoj k právnímu řádu hostitelské země, a veřejný zájem na zbavení trvalého pobytu proto převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 18. 6. 2015, čj. 7 Azs 75/2015 - 34, ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017 - 31, a ze dne 14. 3. 2017, čj. 5 Azs 274/2016 - 42), žalobce mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu.
64. S ohledem na uvedené nemůže dle přesvědčení soudu dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce rozhodnutím o zrušení jeho povolení trvalému pobytu. Dle soudu nelze hovořit o tom, že by na daném skutkovém půdorysu došlo zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce k nepřiměřenému zásahu do práv dítěte. Tímto rozhodnutím navíc nebudou žalobci odepřena rodičovská práva k jeho synům. Soud pak v tomto směru ve shodě se správním orgánem prvního stupně a žalovanou podotýká, že zrušení trvalého pobytu samo o sobě styku žalobce s jeho dětmi nebrání, neboť nijak nevylučuje, aby žalobce požádal o přiznání jiného pobytového oprávnění, na základě něhož by mohl styk s oběma dětmi na území České republiky realizovat.
65. Soud uzavírá, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebyl v daném případě shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku, v důsledku čehož byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
66. Soud pak nemohl přisvědčit ani posledním žalobním námitkám, v nichž žalobce poukazoval na to, že žalovaná pochybila, když žalobce v řízení nevyslechla, přestože řízení o zrušení trvalého pobytu má pro něj zásadní význam a jeho výsledek by přispěl k osvětlení skutečností potřebných ke zjištění řádného a úplného skutkového stavu věci, a namítal, že žalovaná podklady pro své rozhodnutí vybírala selektivně zcela v neprospěch žalobce a nedostála tak povinností vyplývajícím z ustanovení § 50 odst. 1 – 4 správního řádu.
67. Správní soudy ustáleně judikují, že řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v ustanoveních § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014,

čj. 2 As 52/2013 - 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu).

68. Soud v tomto směru poukazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018 - 34, když deklaroval, že „(p)řestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“ V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „(j)e totiž iluzorní představa, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez součinnosti s účastníkem řízení zjistit veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života“.
69. I v nyní posuzované věci přitom soud ověřil, že žalobci bylo plně umožněno, aby uplatnil svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce byl v průběhu řízení vedeného správním orgánem prvního stupně mj. poučen o možnosti uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí atd. Soud poučení, které se žalobci v oznámení o zahájení řízení dostalo, považuje za dostačující pro možnost plně uplatňovat jeho práva ve správním řízení (obdobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, čj. 5 Azs 262/2015 - 35, či ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018 - 34). Skutečnost, že je toto poučení formulováno obecně (není zde konkrétně uvedeno, ke kterým otázkám se má účastník řízení možnost vyjádřit), není na překážku tomu, aby žalobce mohl v řízení uplatnit svá konkrétní tvrzení. Správní orgán na počátku řízení nemohl předpokládat, ke kterým skutečnostem bude žalobce muset (resp. chtít) doplňovat svá tvrzení, a to tím spíše za situace, kdy k jeho rodinné a soukromé situaci shromáždil dostatečné množství relevantních podkladů. Žalobce byl taktéž v průběhu prvostupňového řízení poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
70. Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce a žalobce ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobce k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností či jej dokonce obligatorně předvolat k výslechu. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ostatně zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, čj. 4 Azs 153/2018 - 57, soud podotýká, že v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).

Účastnický výsledek bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka, pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v předmětném řízení podle názoru soudu nenastala.

71. Ani poslední žalobní námitka proto nemohla být shledána důvodnou.
72. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
73. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu

